

62. Mecheche

Bohuslavice, 14.-17.11.2024

Již ve čtvrtek po obědě zasedli první Pivrnci do svých vozů a vyrazili vstříc dobrodružství. Cílem se staly Bohuslavice, vesnička vklíněná mezi svahy Chřibů a Ždánického lesa. Velký Pivrnc sice ještě měsíc a půl před termínem věřil, že zajistil ubytování v Bohuslavicích na Vysočině, ale do pozvánky naštěstí uvedl ty pravé z mnoha českých a či moravských vsí toho jména.

Během čtvrtečního večera dorazili Velký Pivrnc Číza s písmákem Martinem, dále Pažout, a nakonec Buby s Džimákem a Kuldou. Pažout inovoval vozový park a dorazil stříbrným Pasátem těžce vybojovaným v aukci majetku jakési zkrachované firmy. Posledních 10 kilometrů jel bez řemenu k alternátoru, což ale to v době příjezdu ještě netušil. Na místě nás čekal příjemně vytopený srub s nepříjemně dřavou vířivkou. Tu nám majitel nakonec slavnostně předal jako opravenou k napuštění, ale druhý den ráno se ukázalo, že většina teplé vody přes noc přestala sdílet jeho víru v úspěšnost opravy. Večer probíhal bez překvapení, pivo teklo proudem, kytary hrály a řeči se vedly do pozdních hodin. Terasu okupoval foxteriér, nevěnovali jsme mu velkou pozornost v domnění, že patří někomu ze sousedů.

Páteční ráno bylo šedivé a studené. Za oknem se stále choulil náš večerní psí společník. Měkota Džimák to nevydržel a vzal ho ohřát dovnitř. Lísal se potvora jako by mrznul a hladověl několik týdnů. Pomocí psiho detektiva Buby odhalil majitele, kterému ve čtvrtek utekl na výletu, a za dvacet minut už jsme předávali ztraceného Charlieho jeho šťastné paničce.

Pod setrvale podmračeným nebem proběhl pěší výlet do Kyjova. Cestou jsme obdivovali kulturní krajinu obdělávanou místním zemědělným lidem. Jeho umělecké sklony prokazují železné sochy vesmírných stvoření, které jsme míjeli cestou ke koupališti nazývanému Biotop. Modré stěny vypuštěného betonového bazénu v našich hlavách zanechaly otázku, kam se přes zimu schovají rozmanité formy života obývající v letních měsících tento čistě sezónní typ biotopu. O možnost spatřit alespoň vycpaný život nás připravila polední přestávka Kyjovského vlastivědného muzea. Místo syslího hnízda a cérek s šohaji v kyjovských krojích jsme byli donuceni věnovat čas seznámení se s kachnou v listovém těstíčku, Kateřinou a dalšími lákadly nedalekého pivovaru.

Po návratu na základnu Velký Pivnec vytáhl atrakce, které dovezl pro naše obveselení. Jednokolku, pogo tyč, chůdy a slackline.

Ošetřování úrazu Martinovy hlavy po veleskoku na tyči doplněném čtvrtpřemetem moc veselé nebylo. Většina Pivrců se proto rozhodla těchto nebezpečných předmětů raději nedotýkat. Netoužili po imitaci

vyholeného krvácejícího dámského přirození na vlastní hlavě. Pozornosti se místo toho dostalo lososu a vepřovému na grilu. Těmi VP úspěšně rozehnal vznikající pochybnosti o jeho kompetenci rozlišit, co je a co není vhodná doplňková aktivita k popíjení piva pro muže po padesátce. To už byli dávno na místě i Sedy a Luďa s Meďourem. Poslední dorazil Zrzek, čímž uhlíkovou stopu dorovnal na 6 aut pro 9 Pivrců a jednoho hosta. Večer pokračoval v tradičním duchu doplněném o seznámení se se společenskou hrou Dixit. Technické znalosti jsme si prověřili v kvízových otázkách: „Co znamená svítící červená kontrolka baterky?“ a „Jak daleko asi tak ujede Pažout bez dobíjení?“

Spolu s upřesňováním odpovědí byl Pažout stále více a více zádumčivý.

Naopak Luďa prokázal večer značnou vytrvalost, čehož na druhý den hojně litoval.

Ráno Pažout zajel koupit záložní baterku do auta a pak už nic nebránilo vyrazit. Výlet na Chříby překonal i ta nejvyšší očekávání. Podzimní slunce, bukové stráně, výhledy do údolí i oběd v myslivně dokazovaly, že i listopad může být velmi přívětivý měsíc pro dobře naplánovanou turistiku. Zhruba 15 km výletu proběhlo ve svižném tempu.

Po návratu jsme ještě stačili přes čerstvě natočené půllitry zachytit poslední paprsky zapadajícího slunce nad Ždánickým lesem a pak už nás zima zahнала do útulného srubu.

Před rituálem jsme se raději posilnili čerstvě upečenými kachními stehny. Nakonec by to bývalo ani nebylo nutné, žádná velká diskuse se nekonala, zvládli bychom to i o hladu. Stanovy zůstávají beze změny. Během večera došlo na obvyklé druhy zábavy a před půlnocí došlo i pivo. Vypili jsme celkem 150 piv uvařených pro nás s láskou na Kárově.

V neděli ráno se vrátil sychravý listopad, takže v deset už jsme nasedali do aut obohaceni o krásné zážitky a informace ze života ostatních Pivrců, na které tak nedočkavě čekaly doma naše milované ženy. 150 km domů dojel i Pažout a nepotřeboval k tomu ani náhradní baterku. Na to by si po ranním odřezávání zbytků řemene vlajících pod jeho vozem vsadil málokdo.

Zapsal Martin